

[Statsministeren]

hedstal ikke alene er påvirket af regeringens initiativer og Folketingets lovgivning, men også af holdninger, positiv indsigt og fremsyn, udlandets økonomiske vækst eller det modsatte. Men uanset slutresultatet kan vi i hvert fald allerede nu sige, at selv om vi forhåbentlig får bragt ledigheden mest muligt ned i 1994, vil tallet alligevel vise sig at være for højt, og ledigheden skal yderligere ned også efter 1994.

Regeringens udspil betyder en ny, stærk start på det store ryk fremad, som er så nødvendigt. Vi har tilrettelagt det sådan, at vi fastholder de stærke træk i den nationale danske økonomi, men samtidig udnytter det store råderum, vi også har foran os. I den forbindelse har jeg med megen tilfredshed noteret mig nationalbankdirektør Erik Hoffmeyers udtalelser om lempelsen af finanspolitikken.

Regeringen skønner, at på trods af den øgede aktivitet vil betalingsbalanceoverskuddet blive på omkring 25 mia. kr. i 1994, så udlandsgælden fortsat kan nedbringes med et meget stort beløb. Det bekræfter jo i virkeligheden en af vismændenes konklusioner, nemlig at den kontrollerede ekspansion, regeringen nu lægger op til, er fuldt forsvarlig og ligger inden for det råderum, som bl.a. det store betalingsbalanceoverskud giver os mulighed for. Men igen skal jeg understrege det velkendte faktum, at Danmark er meget afhængig af udviklingen i landene omkring os. Bliver væksten lavere end ventet, og stiger renten igen på internationalt plan, bliver det sværere, og så tager det længe tid at få vendt udviklingen.

Indsatsen kræver også ny tillid og evne til samarbejde om den nye kurs overalt i det danske samfund. Ingen regering – selv ikke denne – kan alene beslutte, at ledigheden skal falde, men vi kan øge efterspørgslen og dermed bidrage maksimalt til både aktivitet, indtjeningsfremgang i erhvervslivet og ny igangsætning af investeringer og skabelse af nye job.

Regeringens og Folketingets ansvar er at lægge rammerne bedst muligt til rette. Regeringen har fundet det helt nødvendigt at handle her og nu og har lagt forslagene frem, så vi hurtigt kan få dem forhandlet færdig og få dem vedtaget i denne folketingssamling. Der skal sættes gang i økonomien, vilkårene på arbejdsmarkedet skal forbedres, og erhvervsudviklingen skal fremmes. Vi vil stå stærkere internationalt med det, vi nu igangsætter, og vi kan

drage endnu flere fordele af den stærkere konkurrence, der også kommer. Derfor har vi valgt at sammensætte den økonomiske ekspansion, vi nu tager initiativ til, på en sådan måde, at vi på én gang sikrer, at beskæftigelsesindholdet bliver størst muligt, og at der ikke sker yderligere belastning af miljøet, men tværtimod skabes forbedringer. Som vi ser det, er der ingen modstrid mellem stærkere og veltilrettelagt økonomisk fremgang og et sundt miljø; de to ting kan og bør naturligvis forenes.

Økonomisk vækst behøver heller ikke indebære et større energi- og materialekrævende vareforbrug. Serviceforbrug og serviceproduktion får stigende vægt i økonomien i takt med velstanden, forskning og udvikling fremmer anvendelsen af renere teknologier i landbrug og fiskeri, og det forbedrer miljøet og øger den økonomiske vækst. Regeringens udspil styrker netop serviceerhvervene, forskningen og udviklingsindsatsen.

Jeg vil også gerne understrege, at grønne afgifter indgår som et væsentligt led i regeringens miljøpolitik og skatteomlægningen. Grønne afgifter har den fordel, at forbrugernes og virksomhedernes adfærd påvirkes med markedsmæssige midler, og herved sikrer vi både det fri forbrugsvalg og virksomhedernes frihed til at disponere. Afgifterne giver tilskyndelse til at dæmpe det miljøbelastende forbrug og skaber i virkeligheden også et helt nyt økonomisk grundlag for nye miljø- og beskæftigelsesfremmende initiativer.

Må jeg et øjeblik her mod slutningen af mit indlæg komme med et par ekstra betragtninger, som forekommer mig nødvendige i den debat, vi skal have i dag. Vore debatter om beskæftigelse og økonomisk politik er meget stærkt teknisk prægede, og det forekommer mig en gang imellem, at økonomisk-politiske debatter bliver for belastede af edb-kørselsteknik og tal, ofte tillige af intense og til tider lovlig følelseladede diskussioner om boligernes situation; sådan har jeg i hvert fald oplevet det i de seneste dage. Jeg føler derfor, det er vigtigt i dag – som jeg sagde for lidt siden – at vi for det første gør os klart, hvor afgørende vigtigt det er, at de initiativer, der nu bliver sat i gang, tager udgangspunkt i den erkendelse, at regering og Folketing kan gøre meget. Vi kan lægge rammer, vi kan igangsætte initiativer, men vi når ikke langt, hvis vi ikke uddelegerer og får